

ВЪРХОВЕН АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

Петчленен състав

РЕШЕНИЕ № 2983

от 25.02.2020 г.

по адм. д. № 11286 / 2019 г.

Първоинстанционно решение: Решение № 10746 от 10.07.2019 г., постановено от Върховния административен съд, Седмо отделение, по адм. д. № 14273/ 2018 г.

[Връзка към системата на Върховния административен съд](#)

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на двадесет и трети януари две хиляди и двадесета година в състав:

Председател:

ГЕОРГИ КОЛЕВ

Членове:

ВИОЛЕТА ГЛАВИНОВА

ЮЛИЯ КОВАЧЕВА

СТЕФКА КЕМАЛОВА

ЕМИЛ ДИМИТРОВ

и с участието на прокурора Македонка Поповска изслуша докладваното от съдията СТЕФКА КЕМАЛОВА по адм. дело № 11286/2019

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК, във връзка с чл. 185 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на „Сдружение с нестопанска цел „Синдикална федерация на служителите в МВР“, А. Предоева, С. Йосифов и П. Попов, против Решение № 10746/10.07.2019 г., постановено по административно дело № 14273/2018 г. по описа на Върховния административен съд, седмо отделение, с което е отхвърлена жалбата им срещу чл. 22 от Наредба № 2 от 29.06.2015 г. за вписването, квалификацията и възнаграждението на вещите лица, издадена от Министъра на правосъдието, обн. ДВ, бр. 50 от 3.07.2015 г., изм. бр. 28 от 8.04.2016 г., изм. и доп. ДВ, бр. 82 от 5.10.2018 г. В касационната жалба се сочи неправилност на съдебното решение и на трите основания по чл. 209, т. 3 АПК, но по същество се излагат доводи за неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Иска се отмяна на

съдебното решение и постановяване на друго, с което да се прогласи за нищожна атакуваната разпоредба.

С влязло в сила определение, касационните жалби на „Сдружение с нестопанска цел „Синдикална федерация на служителите в МВР“, С. Йосифов и П. Попов, са оставени без разглеждане и производството по делото в тази част е прекратено, като тези лица са конституирани като ответници.

На проведеното по делото открито съдебно заседание, касационният жалбоподател А. Предоева се явява лично и с адвокат Благоева, която поддържа жалбата и моли да бъде уважена.

За ответника – Министър на правосъдието, се явяват юрисконсулт Борисова и юрисконсулт Ташева, които оспорват касационната жалба по съображения, развити в писмен отговор. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Останалите ответни страни, редовно призовани, не се явяват и не вземат становище по спора.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия, въз основа на събраните по делото доказателства и след като обсъди доводите и възраженията на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211 от АПК и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Върховният административен съд, тричленен състав на шесто отделение, е извършил цялостна и задълбочена проверка за законосъобразност на оспореното пред него решение, съгласно изискванията на чл. 168 АПК. Приел е, че е постановено от компетентен орган, в предписаната от закона форма, и при спазване на административно-производствените правила, в това число на изискванията, регламентирани в чл. 26 и чл. 28 ЗНА. Възприетите от съда правни изводи са съобразени с установените по делото факти и с приложимия закон, поради което се споделят от настоящата съдебна инстанция.

Основните възражения на оспорващите, които се поддържат и в касационната жалба са свързани с твърдението за несъответствието на процесната норма с нормативни актове от по-висок ранг, а именно с разпоредбите на чл. 150, ал. 1 НПК и чл. 60, ал. 3 ЗМВР.

Оспорената разпоредба на чл. 22 от Наредба № 2 от 29.06.2015 г. за вписването, квалификацията и възнаграждението на вещите лица, регламентира, че когато за извършването на експертиза е определено вещо лице, което е служител на МВР, органите, назначили експертизата, заплащат на министерството направените разходи за труд, консумативи и режимните разноски, а алинея втора гласи, че определените възнаграждения по чл. 21, ал. 1 и 2 в случаите, когато вещото лице е служител на МВР, се заплащат на министерството.

Правилно съдът е приел, че оспорената разпоредба не противоречи на посочените текстове от НПК и от ЗМВР.

В чл. 150, ал. 1 НПК е регламентирано правото на вещото лице да получи възнаграждение за положения труд и да му се заплатят разходите, които е направил, без

да е посочена конкретната форма на това плащане. За експертните служители на МВР е вменено в преките им служебни задължения да участват като вещи лица в съответните процесуални действия, като за осъществяваната от тях служба получават възнаграждение, което се полага за изпълнение на всичките им задължения, в това число и за изготвяне на експертни заключения като вещи лица. Както правилно е посочено в съдебното решение, въпросът дали извършваната дейност на служителите като вещи лица следва да бъде включена като част от преките им задължения по служба, е въпрос на оперативна преценка на работодателя, и не подлежи на обсъждане от съда. Тези доводи обосновават неоснователност на твърдението за дискриминиране на вещите лица, когато са от състава на МВР, спрямо останалите вещи лица.

Що се отнася до съответствието със ЗМВР, то следва да се отбележи, че смисловото съдържание на първата алинея на чл. 22 от Наредбата, изцяло съответства на разпоредбата на чл. 60, ал. 3 ЗМВР, съгласно която „когато за извършването на експертиза е определен служител на МВР, ведомствата и органите, назначили експертизата, заплащат на МВР направените разходи за труд и консумативи и режимните разноски“. Текстът на алинея втора от оспорената норма конкретизира първата алинея, като уточнява, че и възнагражденията по чл. 21 от Наредбата – за явяване на вещото лице, което е служител на МВР пред съд за изслушване на изготвеното от него заключение, също се заплаща на министерството. Процесуалното действие по явяване пред съда за изслушване и защита на експертното заключение, представлява последния заключителен етап от извършването на експертизата, тоест се включва в понятието „труд“ по смисъла на чл. 60, ал. 3 ЗМВР. В съответствие със законовата норма е регламентирано всички разходи, свързани с извършване на експертизата – от изготвяне на експертното заключение до изслушването му пред съда, да се подчиняват на един и същи режим, а именно да се заплащат на МВР, когато вещото лице е служител на министерството.

Въз основа на изложените мотиви, неоснователни са твърденията на касационния жалбоподател за неправилност на съдебното решение по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК. Съдебното решение е постановено при правилно приложение и тълкуване на относимите материално-правни норми. Същото е и обосновано, като въз основа на правилно установените от съда обстоятелства, са възприети мотивирани и логически издържани правни изводи.

По изложените мотиви и като съобрази, че оспореното решение е валидно, допустимо, постановено при правилно приложение на материалния закон и при отсъствие на посочените касационни основания, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателно е искането на ответната страна за присъждане на разноски, които на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъдат определени в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК Върховният административен съд, петчленен състав на Втора колегия

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 10746/10.07.2019 г., постановено по административно дело № 14273/2018 г. по описа на Върховния административен съд, седмо отделение.

ОСЪЖДА А. Предоева, : [ЕГН], от [населено място], [адрес], да заплати на Министерство на правосъдието, съдебно-деловодни разноски в размер на 100 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

[Връзка към системата на Върховния административен съд по настоящото решение](#)